

selv Mundering, saa have andre Underofficerer ikke havt Lov dertil, men det er nu, saavidt jeg kan forstaa, Paragrafens Mening, at Alle skulle have Lov dertil og kunne faae Godtgjørelse derfor udbetalt. — Der er endnu et Punkt, jeg ønsker at omtale med et Par Ord, nemlig Underofficerernes Kjendelstegn. Det forekommer mig, at det ikke kunde være til Skade, om der foretoges Forandring i den Henseende, saaledes, at Underofficererne, i Stedet for at bære Legnet paa deres Bærdighed paa Armene, fik det flyttet op paa Skuldrene; derfor kunde man dog godt skjæle mellem de forskjellige Grader af Befalingsmænd. Stabsfregenterne have jo nu en Sølvsnor, og paa denne kunde der da anbringes de samme Rosetter i Sølv som Officererne nu bære i Guld. Jeg fremdrager dette Spørgsmaal, fordi de hvide Snore, som Underofficererne nu bære paa Armene, gjøre dem mere kjendelige overfor Jenden og altsaa ogsaa i særlig Grad gjøre dem til Skive for hans Kugler. Hvis den høitagtede Minister derfor vilde tage dette Punkt under Overveielse og søge at faae det lempet i den Retning, jeg her har antydet, vilde jeg være ham meget taknemmelig.

N. P. Jensen: Heller ikke jeg skal gaa ind paa Lovens Enkeltheder, men kun omtale dens § 58, fordi jeg mener, at den rører ved et Principspørgsmaal. Denne Paragraf hjemler nemlig Krigsbestyrelsen Bemyndigelse til at afgjøre alle Enkeltheder med Hensyn til Beregning og Udbetaling af Dagpenge, Rationemønstillæg og Felttillæg samt Feltudrustningshjælp, og den siger tillige, at alle derover optaaende Spørgsmaal ikke kunne gøres til Gjenstand for Rettergang, medmindre Sagen henvises dertil af Ministeren. Paragrafen er omtrent ligegyldende gaaet over fra den tidligere Lov af 14de Mai 1870 om Felttillæg m. m. Allerede den Gang fandt jeg denne Bestemmelse uheldig; jeg finder det Samme endnu, og jeg tror bedst at kunne oplyse de ærede Medlemmer derom ved at fremdrage et Exempel. Det vil være, de Herrer bekendt, at det i 1870 et Dieblis saa ud, som om der var en Mulighed for, at vi ikke vilde komme til at staa udenfor den Konflikt, som truede med at udbrude imellem Frankrig og Tydskland, og som ogsaa udbrød. At man dengang fra Regjeringens Side traf Foranstaltninger for at kunne møde en saadan Konflikt, var ganske naturligt, og jeg kan ikke se, at hvad hvad der dengang skete fra Regjeringens Side, havde nogenjomhelst aggressiv Natur. Det var kun Foranstaltninger i Retning af den Forsigtighed, som vistnok enhver Regjering er sit Land skyldig ved en saadan Leilighed. Der blev dengang samlet en Brigade ved Grændsen; men senere hen til den Maade, hvorpaa den blev samlet og senere behandlet, vil man deri kunne finde en god Illustration til, hvad der indeholdes i § 58. Naar man en Eftermiddag uddeler skarpe Ammu-

nitition til en Afdeling, beordrer den til hurtig Udrykning, bleser den om Natten ud af sit Kvarter, sætter den paa Sernbanen, fjører den til Grændsen, og, efterat den er kommen dertil — jeg taler ganske vist her kun om en enkelt Afdeling, men jeg tror, at hvad der angaar den, ogsaa angaar den øvrige Del af Brigaden — lægger den i stærkt concentreret Rationement, udstiller Alarmposter, ja gaar endog saa vidt, at man beordrer Mandskabet til at sove med Klæberne paa og med paffet Tornyster under Hovedet samt giver Ordre til, at Sygebærerne skulle udtages, tror jeg, man vil give mig Ret i, at der er stillet Forordringer til en saadan Afdeling i Retning af Krigsberedskab. Det blev da ogsaa erkjendt saavel af den Brigadeforsker, som kommanderede Døvelsbrigaden, som af den nuværende høitagtede Krigsminister, der dengang var Chef for 2den Generalkommando, og som altid i dette som i alle andre Spørgsmaal har viist sig som en varm Talsmand for Hærens Interesser, at der ikke var en eneste Mand, som ikke var fuld færdig til at gaa i Krig, naar Krigen kom. Vi havde anskaffet Alt, hvad der hører dertil, endog det, man sidst anskaffer, nemlig: Madkurv med Tilbehør. Der blev da ogsaa gjentagende stillet Begjæring om Feltudrustningstillæg, men hver Gang led Svaret, at, hvor meget Krigsbestyrelsen end ønskede at komme de Bedkommende til Hjælp i den Retning, saae den sig dog ikke istand dertil. Modstand imod at opfylde Begjæringen mødte derimod paa et andet Punkt, nemlig fra Finantsministerens Side, og jeg tror, at denne Modstand altid vil vise sig, naar man beholder § 58. Jeg frygter ikke for, at Krigsministeren ved en Leilighed som den omtalte ikke skulde varetage sine Undergivnes Interesse; men jeg frygter for, at den Indflydelse, som saa tidt møder paa Krigsbestyrelsens Omraade, nemlig Finantsbestyrelsens, ogsaa skal gjøre sig gjældende her og blive den afgjørende ved Sager af den omhandlede Natur. Det er derfor, jeg har bragt Spørgsmaalet frem, idet jeg anser det for ønskeligt, at det i ethvert Tilfælde overlades de Paagjældende at faae Domstolens Kjendelse for, hvorvidt de kunne forlange Feltudrustningshjælp eller ikke. Min Formening om, at der i det omhandlede Tilfælde tilkom de Bedkommende en saadan Hjælp, deducerer jeg fra Hærens § 177, der siger, at Sygebærere ikke maa udtages blandt Afdelingernes Mandskab undtagen i Tilfælde af Krigsberedskab; men naar det nu er evident, at det ved den omhandlede Leilighed blev befalet, at Sygebærere skulde udtages blandt Mandskabet, og naar de ogsaa bleve udtagne, er derved ogsaa Krigsberedskabet godtgjort.

Hjør: Jeg skal kun tillade mig ganske korte Bemærkninger, idet jeg heller ikke skal indlade mig paa en detailleret Forhandling af Forslaget, saameget mindre som jeg ikke tvivler om,